

Fristaden

”Herren talte til Josva og sa: Tal til Israels barn og si: Avgi de tilfluktsstedene som jeg talte til dere om ved Moses. Dit skal en drapsmann kunne flykte når han har slått noen i hjel av vanvare, uten forsett. Dere skal ha dem til tilfluktssteder for drapsmannen, når han flyr for blodhevneren.” (Josva 20,1-3).

Det var dødsdom å ta liv. *”Dere skal ikke vanhellige det landet dere bor i. For blod vanhelliger landet, og landet kan ikke få soning for det blod som blir utøst der, uten ved at den som utøser blodet, må dø.” (4.Mos.35,33).* Så hadde Herren hadde pekt ut seks byer hvor de kan søke tilflukt som er blitt drapsmenn av vanvare.

Om lovene for Israels fristeder taler 4.Mos.35. Vi hører i kap.34 at Herren setter grensene for landet, og oppnevner tolv menn til å skifte det ut mellom Israels stammer. Så kommer vi til kap.35 der vi får vite at Levittene skal ha førtiåtte byer, og seks av disse skal være fristeder for drapsmenn. *”De byene dere skal gi levittene, skal være seks tilfluktssteder, for at drapsmenn kan flykte dit. I tillegg til disse skal dere gi dem førtito byer. I alt skal dere gi levittene førtiåtte byer med beitemarkene som hører med.” (4.Mos.35.6.7).* I fristaden kunne de være trygge, ved at de kom unna blodhevneren.

Der skulle han *”flykte til en av disse byene. Der skal han stille seg ved inngangen til byporten og legge sin sak fram for de eldste i byen. Så skal de ta ham inn til seg i byen og gi ham et sted hos seg hvor han kan bo. Så helliget de disse byene: Kedes i Galilea, i Naftalis fjelland, Sikem i Efra'ims fjelland og Kirjat-Arba, det er Hebron, i Juda-fjellene. På østsiden av Jordan, som flyter forbi Jeriko, gav de: i Rubens stamme Beser i ørkenen, på sletten, i Gads stamme Ramot i Gilead, og i Manasse stamme Golan i Basan.” (Jos. 20,4.7.8).*

Å være på flukt er slitsomt. Noen må flykte fra hungersnød, jordsskjelv og andre store ulykker som rammer en hel befolkning. Da må de flykte i all hast. Vi hører om mennesker som ikke kan flykte, og komme seg i sikkerhet av ulike årsaker, selv om katastrofealarmen går. Andre igjen må rømme fordi er etterlyst av politiet. De kan nok holde skjult i perioder men de blir tatt til slutt.

Så er det mange som rømmer fra Gud i sitt hjerte, ved at de ikke vil bøye seg for ham. De vet at de har med Gud å gjøre, de vet at Herren har kalt på de, men allikevel vil de ikke bøye seg for Ham. Slik kan de leve i årevis. De kan kjenne på sår i samvittigheten, men de vil allikevel ikke omvende seg til Herren. Det kan være menneskefrykt, eller andre ting som holder igjen. De tenker at det skal nok ordne seg en dag.

Da skal vi minne hverandre igjen også denne påsken at det finnes et fristed for syndere som vi kan rømme til og finne tilflukt.

Synden vil alltid innhente deg

Det er en ting du ikke kan flykte ifra. Vet du hva det er? Det er din synd. *”dere skal vite at deres synd skal finne dere” (4.Mos.32,23).* Du kan aldri løpe fra ditt ansvar og fra følgende fra synden. Om du prøver å rømme bort fra den, vil synden alltid innhente deg. Først med sin anklage, med en indre uro og ufred og en tærende pine i din samvittighet og dernest med Herrens rettfærdige straff til slutt.

Dette illustreres med et eksempel fra Det Gamle Testamentet. Vi leser i 1.Kong.22 om Judas konge Josafat gjester Akab, som vil ha ham med i krig mot syrerne. Alle Akabs profeter lover dem seier, men profeten Mika forutsier nederlag. *”Da sa Israels konge: Ta Mika og før ham tilbake til byens høvedsmann Amon og til kongesønnen Joas. Og si til dem: Så sier kongen: Sett ham i fangehuset og la ham leve på knapp tildeling av vann og brød til jeg kommer uskadd hjem igjen! Mika sa: Kommer du uskadd hjem igjen, så har Herren ikke talt gjennom*

meg. Og han sa: Hør dette, alle folk!. Og Israels konge sa til Josafat: Jeg vil forkle meg og så gå i striden. Men du kan ta på deg dine vanlige klær! Så forkledde Israels konge seg og gikk i striden.” (v.26-28.30).

Akab forkler seg som en vanlig soldat, for å unngå at syrerne særlig vil rette sine våpen mot ham. *”Men en mann spente buen og skjøt på måfå. Han traff Israels konge mellom brynjeskjørtet og brynjen.” (v.34).* Det resulterte i at han døde. Herren fant det ømme punkt. Om du kler deg i andre ”klær”, og tror at nå er det ingen som ser deg eller kjenner deg igjen, så kan vi ikke skjule noe for Gud. Han ser det alt i sammen, og en dag vil han innhente deg.

”Synd er etter bibelsk tankegang noe som henger ved meg når jeg har gjort det, slik at gjort synd bærer jeg med meg som en bør, som en byrde som jeg alltid har på mine skuldre, på mitt hjerte. I Bibelens grunntekst kommer dette frem på en spesiell måte som ikke gjengis i våre bibeloversettelser. Det er slik at den hebraiske måten å uttrykke skyld på som vi hører det for eksempel i offerlovgivningen, når det sies at en eller annen har gjort noe og ført skyld over seg, så står det bokstavelig at han bærer synd. Synd er noe som jeg bærer med meg når jeg har gjort det, og dette er en bør som ikke noe menneske på noen måte kan fri seg selv fra. Den ligger på meg, og tynger meg. Og så blir spørsmålet: Hvordan kan menneske bli fri denne bør? Jo det er nettopp av denne grunn Gud har innstiftet soningens tjeneste. For å gi menneske et nådemiddel som frir oss fra døden.” (Jan Bygstad)

Fristed for syndere

Hvor skal vi så flytte hen, vi som er på flykt fra vår synd? Hør! Det finnes et fristed for syndere der vi ikke lenger står under Guds dom og vrede, men under hans nåde og barmhjertighet.

”Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov.” (Rom.8,1).

Dette kan klargjøres ved en fortelling fra krigen, om de som var med i motstandsbevegelsen. Det var farlig. Fant tyskerne de, ble de skutt. Så fortelles det om en som hadde rømt over til Sverige. Det landet var fritt, nøytralt. De hadde lagt han i en båt, og tildekket ham. Så hørte han noen som snakket, og han ble veldig urolig. Hvis tyskerne finner meg her, da blir jeg skutt. Så var det en svenske som sa. Nå er du kommet til Sverige. Her kan du være helt trygg, for her er det nye lover som gjelder. Å være en kristen er en som har gjort grenseflytting. Han befant seg tidligere i et fiendeland, med en dødsdom hengende over seg, og så blir han flyttet over på et nytt område, der det er nye lover som gjelder. *”Dere er ikke under loven, men under nåden” (Rom.6,14).* En kristen er når det gjelder sitt Gudsforhold, helt fri fra loven, og dens krav. Han er kommet inn i et nåderike, der ingenting går etter fortjeneste. *”For loven virker vrede. Men der det ikke er noen lov, der er det heller ikke noe lovbrudd” (Rom.4,15).* Der finnes det ingenting som kan brytes. Du kan ikke bryte noe som ikke eksisterer. Finnes det en lov, så kan den loven brytes. Men du kan ikke bryte noe som ikke eksisterer. Slik har en kristen det, og så godt har han det. Han står i et bestandig nåderike.

Synden er fjernet vekk

Hvorfor er det slik? Det henger sammen med noe som Gud har ordnet med. Vi leser i 3.Mos.1,3-4 *”Er hans offer et brennoffer av storfeet, skal han ofre et hanndyr uten lyte. Han skal føre det fram til inngangen til sammenkomstens telt, for at han kan være til velbehag for Herrens åsyn. Og han skal legge hånden på brennofferets hode, så vil Herren ha velbehag i det og la det bli til soning for ham.”* Her i innledningen i 3.Mos. møter vi de grunnleggende prinsipper utformet når det gjelder soning. Hvorfor var det nødvendig med ofring? *”for at han kan være til velbehag for Herrens åsyn”* Menneskene hadde ikke velbehag hos Gud på

forhånd. Menneskene er født utenfor Guds rike. For at en skal komme inn i Guds rike, var det nødvendig med offer. Det var hensikten med alle regler og ofringer. Det var ikke bare at menneskene skulle komme inn i Guds rike og bli tålt av Ham. Men de skulle *”være til velbehag for Herrens åsyn”* Det stod at en *”skal legge hånden på brennofferets hode, så vil Herren ha velbehag i det og la det bli til soning for ham.”*

Ved håndpålegging skjer det en overføring av synd fra en selv, og til den som han legger hendene sine på. Hele offerinstitusjonen er Guds ordning, og ikke noe som mennesker har funnet på.

Du skal merke deg at dette skaffer han soning. Soning betyr at det er noe som skjules, noe som fjernes vekk, så det aldri sees mer. Dette ser vi i 3.Mos.16 om den store forsoningdagen.

”Og Aron skal legge begge sine hender på den levende bukkens hode og bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelser og alle deres synder. Han skal legge dem på bukkens hode og sende den ut i ørkenen med en mann som står ferdig. Og bukken skal bære alle deres misgjerninger med seg ut i villmarken, og så skal han slippe bukken løs i ørkenen.” (3.Mos.16,21f). Nå legges folkets synder på bukken. Det vi møter her er syndenes forlatelse. Før hadde folkene syndene, men nå forlattes syndene folkene og overføres på bukken, som sendes ut i ørkenen og den kommer aldri mer tilbake.

Så skal vi tenke at Gud er uforanderlig. Det er ingen utvikling i Gud. Slik han er i Det Gamle Testamentet slik er Han også i Det Nye testamentet. *”Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.”* (Hebr.13.8).

Det som bringer oss soning i dag er det same. *”Se der Guds lam, som bærer verdens synd!”*(Joh.1,29). Jesus har båret min synd, og jeg skal få være trygg og glad for at det er ordnet skikkelig hos Gud angående mitt Gudsforhold.

Maja Lisa Söderlund var den som skulle få mest betydning for Carl O. Rosenius åndelige utvikling og liv. Hun var utrustet med helt uvanlige åndelige gaver. Hun lærte han til å feste blikket på det vesentlige. Maja Lisa var en god sjelesørger, og var som en åndelig mor for ham. Maja Lisa skjelnet skarpt mellom lov og evangelium, og hun viste Rosenius den veien. I et brev som han skriver til henne, får vi et godt innblikk i hans indre liv. Han strevde mye. Det skyldes en del hans natur. *”Jeg har min tilflukt, mitt fristed, min borg og festning i Jesu forsoning. Ja, kort sagt består hele mitt liv i å holde fast på de dyrebare løftene om Guds nåde. Jeg er nå likevel kjøpt - akkurat slik som jeg er!”*

Dette er fristaden for en kristen. Han kan føle seg anklaget av sin synd ganske ofte, men han står i et uavbrutt nåderike, der han ikke kan straffes.

Jeg opplevde noe da min eldste datter var liten. Vi lekte og vi ble enig om jeg skulle løpe etter henne. Barnesengen var friområde. Hvis hun klarte å løpe til den og holde rundt sengen, da var hun fri, og da kunne jeg ikke ta henne. Så begynte vi. Hun løp foran og jeg etter rundt i stuen, ut i gangen, inn på soverommet, men jeg klarte ikke å fange henne, hun var for kjapp for meg. Så nådde hun sengen før meg. Så skulle jeg ta henne, da sa hun; her kan du ikke ta meg, her er jeg på friområdet. Det er akkurat det som er saken. Gud har ordnet med en fristad for meg så jeg kan løpe til, og der er jeg trygg.

*Så fly til den fristaden skjønn,
Der Frelserens korsmerke står.
Barmhjertighet der du skal finne,
Forløsning i blodet du får*

(Anders Nilsson d.y.)